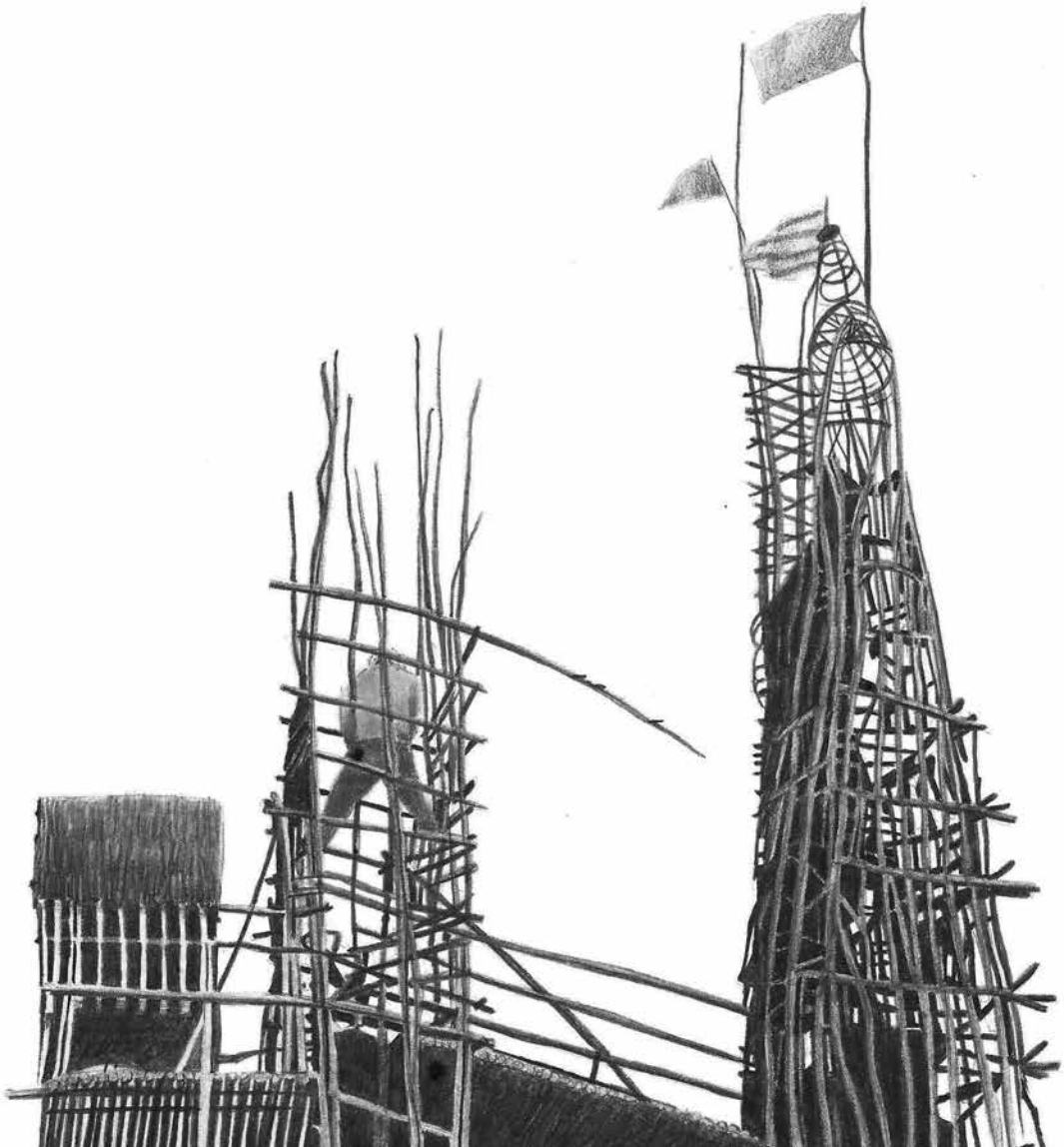

L'home de les cabanes

Descoberta

Rondaven “els 80”. Concretament, era l’agost del 1982 quan tornàvem de Ceret (Vallespir). Havíem passat una setmana gaudint d’excursions enmig de la natura, alhora que inevitablement, ens havíem endinsat en aquell ambient bohemí que es respirava al poble.

Anàvem deixant enrere els dies de glòria d’aquelles vacances, per acostar-nos a la rutina habitual. Encara que, ben pensat, per mi i els meus dos germans en aquell temps d’infància no existia la rutina. Nosaltres no ens avorriem mai, sempre ens n’empescàvem alguna perquè cada dia fos una festassa.

Recordo que baixàvem per la N-260 dins l’R12, vestits amb els típics “Rockys”; un conjunt de camiseta amb tirants i pantalons molt curts de tipus esportiu, de roba de ras, brillant i hortera. Que còmodes i fresquets sí que hi anàvem, ara, en elegància deixàvem molt que desitjar. Encara que el cert és que ser elegants, tampoc era la nostra pretensió ni la nostra preocupació.

Anàvem cantant una cançó de Radio Futura, que en aquells moments sonava en el radiocasset del cotxe quan de sobte, algú va dir:

-Per què no parem a Besalú i descansem una mica?

Així ho vam fer. I així ens vam passejar per tot el poble... Ma mare amb un rockys de color verd, mon germà gran el Pere, de color blau, en Jan de color vermell i jo de color groc, apa! com el Parxís. Mon pare portava una camiseta dels Pink Floyd i unes bermudes. Dit així, potser podrien fer-lo semblar el més passable de tots o el més selecte en estilisme, si no fos perquè calçava unes sandàlies amb mitjons. No sé quin coi de mania té de portar sandàlies amb mitjons! i a l'estiu!! tota la vida ha fet igual... Però bueno, què vols? al cap i a la fi, tot és qüestió de gustos i cadascú va com vol o com bonament pot o com se sent més còmode o què sé jo...

I de fet, allò que en un principi havia de ser un descans de cos i ment, va acabar per convertir-se en un "descans turístic". Després vam continuar amb el nostre trajecte direcció llar, dolça llar.

Tot d'una, quan amb prou feines havíem sortit del poble, mon germà petit en Jan, amb to imperatiu, va posar-se a cridar com si li anés la vida:

-Papa!!! para el cotxe que tinc pipi!!! Vull fer pipi en un arbre! I d'aquesta peculiar manera, anava donant-nos la tabarra tota l'estona.

Ma mare va acabar per posar-se les mans al cap i va començar a cridar com una histèrica:

-Que si sempre fas el mateix, que si ho podies haver dit abans de pujar al cotxe, que si amb la canalla no es pot anar enlloc i bla, bla, bla...

Mon pare, l'home que sempre porta una motxilla plena de paciència penjada a l'esquena i que, igualment, sempre sap trobar el cantó positiu als contratemps, va posar ordre i pau al crispament del moment:

-Va, pararem aquí i, no ha passat res! Tampoc tenim cap pressa per arribar a casa, oi?-va dir-nos- mostrant-se comprensiu amb els desitjos capritxosos d'un nen de quatre anys. Així, va ser com va cessar aquell moment que ens ocasionava a tots tanta tensió. Una tensió rígida, tibant com la que ha de suportar el cable del funambulista.

Amb tot, vam arribar a Argelaguer, així és com es deia el poble i com encara se'n diu ara. I tot ignorant la insospitada sorpresa que estàvem a punt de viure, vam anar seguint per un camí de terra polsegós d'aquells que et fan pensar, que la tossuderia de la pluja no li ha permès fer acte de presència des de temps immemorials.

-Para, papa!! -vaig dir-li. No podia creure el que estava veient al meu davant, em fregava els ulls, una i una altra vegada, per comprovar que no estigués enmig d'un somni.

-Uauuuuuu!!! vam fer tots a l'uníson. Però que és això?! Un poblat africà enmig de la Garrotxa? o potser és un miratge amb temàtica de cultura tribal, d'una illa salvatge d'Indonèsia?

Ràpidament, mon pare va parar el cotxe i vam baixar tots corrent, fins i tot el Jan se n'havia oblidat de l'opressió molesta que, poc abans, li provocava la seva bufeta. Ningú li va retreure. Al capdavall, encara que de forma indirecta i atzarosa, era gràcies a ell que ens trobàvem al lloc on ens trobàvem.

Semblava que haguéssim retrocedit en el temps o que ens haguéssim traslladat geogràficament a un altra terra, selvàtica, tipus cultura tradicional comunitària d'aquelles que viuen en comunió amb la natura.

Donaria el que fos per haver immortalitzat de forma fotogràfica aquell moment, quina estampa!

Davant nostre se'ns obria una porta que ens portava a un nou món, diferent del que coneixíem fins ara. Sentíem que havíem descobert un món fantàstic, màgic, desconegut, meravellós, enlluernador, magnífic, espectacular, oníric. Estàvem impacients per endinsar-nos-hi, explorar-lo i devorar-lo, doncs, com no hauríem d'estar-ho?!!

Era un poblat de cabanes fetes de palets de fusta i de braques d'acàcia (arbre/arbust que creixia per l'entorn), amb el sostre fet de bruc assecat com el de les típiques cabanes del neolític. Hi havia unes passarel·les fetes dels mateixos materials que comunicaven una cabana amb l'altra i des d'allà, amb la mà, podies tocar la copa dels arbres. Algunes cabanes estaven construïdes a sobre d'un arbre i era necessari enfilars'hi. Fins i tot, n'hi havia una que era de tres pisos, amb portes i finestres, que jo no li hagués fet cap lleig per apropiarme-la com a vivenda de primera residència. Encara que ben mirat, no li hagués fet cap lleig a cap d'elles, totes em semblaven excepcionals. Decorades amb objectes inversemblants, originals, entranyables, "kitsch", "freakys", que els hi donaven un toc atípic i en feien un indret d'allò més que especial. Les inscripcions a les parets fetes pels visitants anònims exaltaven la genialitat i el mèrit del virtuós mag que ho havia creat.

D'algun arbre hi penjaven altres elements de joc, com neumàtics de cotxe subjectats per una corda, que no tan sols simulaven, sinó que feien de gronxador.

Hi havia una petita bassa plena d'aigua travessada per un pont penjat.

També uns quants animals; ànecs, oques, rucs, cabres, que passejaven per allà. Ahhhhh!!! sense oblidar-nos dels Pit Roig que ens acompanyaven, ens animaven l'estada amb la seva simpatia, cordialitat i amb la senzillesa acollidora que els caracteritza.

No ens ho vam passar bé ni res!! El Pere, s'enfilava a la cabana de tres pisos i el Jan i jo, com a bons germans petits, que imiten al gran en tot, el seguíem. Ens enfilàvem a una cabana, flipàvem amb els elements decoratius i com si fóssim el Tarzà sobre la corda fluixa, passàvem per la passarel·la que ens conduïa a una altra cabana. Trèiem el cap per la finestra i ens fèiem un crit:

-Ep!! estic aquí!!- deia un.

-Eooo, eoooo, i jo aquí!!- deia un altre. Tot fent la ganyota típica; dits polze de les dues mans al costat del pols del cap, fent-los girar sobre si mateixos amb les mans obertes alhora que ensenyàvem la llengua.

També ens divertíem jugant amb els animals, ja que a ciutat pocs en veiem.

En aquell indret màgic no existia l'avorriment i com a tal no trobàvem l'hora de marxar. Era pels infants i no tan infants (els adults, dono fe que també en gaudien) un paradís de la diversió, no ens l'acabàvem.

En una cabana construïda arran de terra, la que molts anys més tard s'ha convertit en la Cova-Museu, vam conèixer en Josep. En Josep Pujiula, l'home de les Cabanes, el Tarzà d'Argelaguer, el Garrell, l'artífex de tot

aquell món. Un home humil i trempat d'aparent senzillesa, però de ment inquieta i privilegiada, un heroi, un inventor, un nen etern i jugador, un artista, un geni del segle XXI.

Ens va explicar que tot havia començat en aquella terra que trepitjàvem, en aquella cabana que ara estàvem. En principi, l'havia construït sota una penya per guardar-hi alguns estris i eines del camp, també per guardar-hi la moto els dies de pluja. Un temps més tard, va construir una barca amb dos tubs de xapa, unes planxes i un motor de motocicleta acoblat, per navegar pel riu Fluvià. I com que no en tenia mai prou, va seguir creant invents... Va crear una mena d'andròmina; una espècie de moto aquàtica amb pales i amb tambors de rentadora. Aquesta tan servia per navegar pel riu com per anar per terra, motocicleta amfílica, en deia ell.

Seguint la seva imaginació, va fer una bassa per refrescar-se. Després, va posar-hi ànecs, perquè va creure que així era més bonic de veure. I com que els amos del terreny no li posaven cap entrebanc... amb el temps i com qui no vol la cosa, es va anar animant i, somiant, somiant, va acabar construint un poblat sencer. Aquest poblat, en un principi, va ser creat perquè els animals; els rucs, els ànecs, les oques i les cabres, en disfrutes-sin i trobessin un refugi enmig de la natura. Posteriorment, va ser gaudit pels humans.

I mira, com diuen els castellans vam fer "buenas migas" amb en Josep. El vam felicitar i li vam donar les gràcies per aquella seva fantasia feta realitat, de la qual en vam poder disfrutar, i molt!! I li vam prometre que un cop a l'any, fidelment, passàriem per allà a gaudir d'aquell entorn

meravellós. Sense obviar, que també passaríem a saludar-lo. Ens havia comentat que sovint voltava per la zona fent manteniment, fent bromes als turistes i com no, divertint-se també.

Tanmateix, la llum del sol va començar a apagar-se, cosa que suposava que arribava l'hora de marxar cap a casa. Tot i així, jo em sentia superdotadament feliç. Aquella experiència va ser com les postres de les vacances, la cirereta del pastís, la culminació del cim. La sensació que sentia, era semblant a la que sento quan surto d'una sala del setè art, després d'haver vist una peli que m'ha impressionat, que m'ha fet vibrar, que ha mogut alguna cosa dins meu, si no m'ho ha remogut o capgirat tot i, òbviament, amb final feliç és clar. Val a dir però, que encara havia estat millor que una peli apassionant d'aquestes, perquè aquí els protagonistes havíem estat tots i cadascun dels "actors" que havíem participat activament en aquell esbarjo, no fictici, sinó real.

I és clar que cap enfora no havia canviat res, el món exterior continuava igual que abans d'haver-nos recreat en les Cabanes d'Argelaguer, però dins meu havia canviat alguna cosa. Aquesta cosa, em permetia veure el món des d'una altra perspectiva, des d'una altra òptica, amb uns altres ulls, amb una altra mirada... Una mirada que m'ha anat acompanyant al llarg del camí, però que aleshores encara desconeixia.

Així, tal com li havíem promès al Josep, cada any, religiosament, ens vingúes de passada o no, fes sol o pluja, nosaltres tornàvem a les Cabanes com un mantra que es va repetint per alliberar la ment. Pel camí, en Jan preguntava:

-Que ja arribem? falta molt per arribar?- al cap d'una estona- que no

arribem, encara?

Recordo el neguit que tenia la nit abans d'anar a les Cabanes, causat per la inquietud del que m'esperava l'endemà. Era un neguit semblant al que tenia, quan era petita, en la nit de Reis; papallones o pessigolletes a la panxa, que m'inquietaven i no em deixaven dormir tranquil·la a causa de l'emoció i l'èxtasi, per descobrir quina sorpresa em trobaria al matí.

Sempre pensava... a veure amb quina novetat ens delectarà demà, en Josep? I la veritat és que no ens decebia mai, sempre en sortíem fantàstics d'allà, sempre hi havia sorpreses, coses noves per explorar i amb les quals fantasiejar.

Un dia ens sortia de dins d'un barril, sobre el qual resava la inscripció, "Aquí descansa l'artista", però clar, qui s'ho havia de pensar que literalment era cert... i que quan passéssim pel davant ens sortiria l'artista de dins el barril donant-nos un ensurt! Un altre dia ens el trobàvem enfilat damunt d'una cabana, arreglant uns palets o posant la resta d'unes cadires que li servien com a paret. Una altra vegada, ens el vam trobar enmig d'un petit laberint fet de voltes amb branques d'acàcia, construint un somni d'ús comunitari.

Cada cop h havia més objectes extravagants d'aquells que no vol ningú, però que allà quedaven genials. I inscripcions dels forans que ho visitaven, les parets estaven farcides de lloances. Els visitants valoraven la seva originalitat, el seu esforç i la seva generositat. Ell no se'n lucrava econòmicament, era gratis, molt gratis! Només de forma totalment lliure es podia deixar la vountat en una bústia. Aquests diners li servien per comprar claus i filferros, per fer créixer el parc i mantenir-lo en bones